

СТРАТЕГІЯ УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ БАНКІВСЬКОГО КРЕДИТУВАННЯ

Кулеба В.А., гр. Ф-37

Науковий керівник – ст. викл. І.Л. Шевчук
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Кредитні операції – найдохідніша стаття банківського бізнесу, який неможливий без ризику. Ризик становить елемент невизначеності, що може відобразитися на діяльності того чи іншого банку або на проведенні певної економічної операції.

Управління кредитним ризиком – організована певним чином послідовність дій, яка розбита на такі етапи: виявлення чинників кредитного ризику; оцінка ступеня кредитного ризику; вибір стратегії управління ризиком (ухвалення рішення про прийняття ризику, запобігання ризику у вигляді відмови у кредитуванні або застосування способів зниження ризику); контроль щодо зміни ступеня кредитного ризику.

Прийняття ризику означає, що банк допускає можливість його прояву. Обрати такий варіант стратегії можна лише за умови, що значення ризику перебуває у прийнятній зоні або в області допустимого ризику. При неможливості уникнути ризику банку необхідно використовувати стратегію зниження ступеня кредитного ризику інструменти якої можна розподілити на дві групи:

1) інструменти, що забезпечують зменшення ймовірності реалізації ризику (відмова у наданні кредиту з високим ступенем ризику; реалізація заходів, що забезпечують готовність і можливість виконувати позичальником зобов'язання за кредитною угодою);

2) способи, що забезпечують зниження розміру втрат при прояві кредитного ризику (передача ризику (страхування, хеджування); створення резервів; диверсифікація; використання забезпечення (застава, гарантія, порука); надання дисконтних кредитів).

Оскільки рівень ризику може змінюватися, потрібно відстежувати його динаміку. Контроль за кредитним ризиком здійснюють протягом усього періоду кредитування до моменту погашення кредиту.

Нині управління ризиками банківського кредитування в основному базується на компенсаційних механізмах. Це означає, що в ставку відсотка за користування кредитом закладається премія за кредитний ризик, яка дає змогу покривати втрати внаслідок його неповернення.

Оптимізація ризиків банківського кредитування має здійснюватися силами самих банків шляхом застосування певної стратегії управління.

ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ СИСТЕМИ БЮДЖЕТУВАННЯ

Лалабекян В.А., гр. Ф-38

Науковий керівник – ст. викл. Т.О. Ставерська
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Для організації ефективного фінансового контролінгу на підприємстві рекомендується створення системи бюджетування, яка заснована на розробці і контролі виконання ієрархічної системи бюджетів.

Характеру бюджету план набуває лише після реалістичної оцінки та коригування прогнозних показників. Отже, прогнозування та планування первинні, а бюджетування – вторинне. Після аналізу наявних альтернатив проводиться робота із збалансування планів, їх координації та фіксації узгоджених показників у бюджетах. Таким чином, у процесі бюджетування забезпечується логічний зв'язок між показниками, які надходять «знизу», та узгодження з розрахунками, що доводяться «згори». Так звану сервісну функцію при цьому виконують служби контролінгу.

Невід'ємні складові бюджетування – це бюджетний контроль і рапортування, що виступають основою для коригування планів і діяльності.

Незважаючи на непересічне значення планування та бюджетування для успішної діяльності суб'єктів господарювання, як це йдеться у вітчизняних наукових і методологічних джерелах, в практичній діяльності підприємств цьому питанню приділяється недостатньо уваги. Організація бюджетування на багатьох підприємствах пов'язана зі значними складностями, зумовленими, з одного боку, відсутністю відповідної системи інформаційного забезпечення та невмінням працівників різних структурних підрозділів підготувати відповідні дані для їх використання в процесі планування, а з іншого – нерозумінням керівництва переваг бюджетування.

Недооцінка планування значною мірою зумовлена неправильними підходами до цього інструменту управління, що застосовувалися в умовах адміністративної системи господарювання і скомпрометували саму ідею планування. Хибні принципи, які домінували за централізованого планування, стали одним з основних чинників низької ефективності народного господарства в цілому й окремих суб'єктів господарювання зокрема.